

31.12.25 – 08.03.26

יש רגע שמגיע בסוף הלילה. אור ראשון מתחיל לעלות בחוץ, אבל בתוך המועדון המוזיקה עדיין דוחפת קדימה. הבאסים מסתנכרנים עם פעימות הלב, תנועות הגוף נטמעות בגופים אחרים, והתודעה רועדת בין פנים לחוץ, בין הניתוק שבתוך האולם ליום שמתחיל מחוצה לו. סוף המסיבה — הרגע שבו האור פוצע את החשכה והחשכה בולעת אותו בחזרה — הוא נקודת המוצא ל"00:00", תערוכת היחיד של להלי פרוהלינג, המתבוננת על סוף הלילה כעל מצב קיומי, שבו לא ניתן להפריד בין זוהר לאפלה, בין מגע לבדידות, בין מרכז המסיבה לקצוות.

חלל המועדון מאפשר למי שנמצא בתוכו לברוח לרגע מהמציאות, לנטוש את הכאן-ועכשיו לטובת הווה חלופי. הלילה מייצר עולם אחר, שבו כל תנועה, מבט או הבזק אור הם בעלי משמעות שונה מזו הנקראת בעולם שחוץ. בחסות החושך והמוסיקה החזקה מוסרת מן הגוף הזהות היומיומית שהוא נושא עליו, ומורכבת דמות חדשה, זמנית. המשתתף חדל להיות "אני" מובחן, הופך לאחד עם הווית המועדון, וברגעיו השיא זוכה לחוות הווה חושי טהור. אבל לא רק הגוף מאבד את יציבותו; גם הזמן מרחף ומשתנה כמו דופק: מאיץ ואז נרגע, נעצר ואז שוב מתפרץ. בתוך כל אלו נוצר מרחב, שבו יכול אדם לדמיין את עצמו מחדש: להתמסר, להתמוסס ולהיוולד מחדש בשבריר שנייה.

בפנטסמגוריה — מופעי קסם ואשליה שהיו פופולריים במאה ה־18 — הוקרנו צללים על גבי עשן כדי לייצר חוויה מתעתעת, שבה מתערבבת המציאות עם האשליה. ולטר בנימין שאל את המונח "פנטסמגוריה" לצורך ניתוח העיר המודרנית והאופן שבו סחורות, קצב מהיר, המוני אדם, אדריכלות ותשוקות מופיעים כאשליה מפתה ומתערבלים לכדי חלום־ער קולקטיבי מתמשך, המסתיר את מנגנוני הכוח שמאחוריו. המועדון תוכנן להציע לנו חוויה כלל חושית. מכדור הדיסקו ועד רחבת הריקודים, מהבר המוכרת מושעית, והאדם נשאב למקום, שבו מה שנתפס כאמיתי ומה שנתפס כמבוים מתאחדים. זהו קסם, הטומן בחובו הבטחה וסדק גם יחד: רצף של רגעים מהבהבים, המופיעים ונמוגים בטרם ניתן לאחוז בהם באמת, רגעים המצליחים רוב הזמן להסתיר את הכלוך המפוזר על הרצפה.

בדומה לשיטוט במועדון מרובה חדרים, שלכל אחד מהם אסתטיקה, סאונד וממפרמנט משלו, גם המעבר בין חלקי התערוכה הוא מעבר בין מקצבים ואזורי תודעה שונים, שנותרו על עומדם בסיומה של המסיבה. עמדת להקה משעווה ניצבת במרכז החלל, רגע אחרי ההופעה, בין גנינה להתפרקות. השעווה, חומר המגיב לחום ולזמן, מתפקדת כגוף מותש: היא זורכת את המאמץ, את הרעש, את המתח. נראה כאילו המוסיקה עצמה השתמשה בה, ואז זנחה אותה לזליגה איטית. צוואר הגיטרה נשבר, הכלים נמסים אל תוך עצמם. כאילו סוף הלילה אינו מתרחש מחוץ לחלל, אלא בתוך החומר עצמו.

תודה מיוחדת: נוגה ויורם פרוהלינג, ענת לב רן, איבי, לאור, ברי ונון פרוהלינג מור, מיטל אביבם, טלי איין לינגר, דנה ברק קרובי גיל, סר ברויסקמן, אופיר בביץ, ענבל מישל ברגר, קדם ברגר, אדם רבנצ'יץ, רחל נץ סלמון, איליה לנדא, דלית שמש, זמבה שמואלי, שרון פדיה, אהר פישן, דניאל ליכמן, עמית שמיר, עיני זוארץ

אוסטרס, מוסדה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מסחר רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרויזנס הבולטת בישראל. אוסטרס פועל להשקעת קדם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

תודה מיוחדת: נוגה ויורם פרוהלינג, ענת לב רן, איבי, לאור, ברי ונון פרוהלינג מור, מיטל אביבם, טלי איין לינגר, דנה ברק קרובי גיל, סר ברויסקמן, אופיר בביץ, ענבל מישל ברגר, קדם ברגר, אדם רבנצ'יץ, רחל נץ סלמון, איליה לנדא, דלית שמש, זמבה שמואלי, שרון פדיה, אהר פישן, דניאל ליכמן, עמית שמיר, עיני זוארץ

אוסטרס, מוסדה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מסחר רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרויזנס הבולטת בישראל. אוסטרס פועל להשקעת קדם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון: גייסון אריסון (י"ח), רחלי כהן (מנכ"לית), יפעת שמואלביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות), קיין רבנן (סמנכ"ל מימון החוץ)

ועדה מייצגת לאוסטרס: סאלי הפטל נה, דנה יחלמי, מירה לפידות, דוד דנדיקא

The Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation: Jason Arison (Chairman), Rachel Cohen (CEO), Yifat Shmuelewitz (Social Investments CFO), Kaynan Rabino (VP of Vision Ventures)

Advisory Board: David Adika, Sally Haftel Naveh, Mira Lapidot, Dana Yahalomi

and temperament, the transition between the different parts of the exhibition is one between different rhythms and realms of consciousness, that linger beyond the party's end. A wax band setup is featured in the center of the space, a moment after the performance, suspended between playing and falling apart. A material that responds to heat and time, the wax functions as an exhausted body: it remembers the effort, the noise, the tension. It is as though the music itself played through it and then abandoned it to a slow melt. The guitar neck is broken, the instruments liquefy into themselves. As if the end of the night does not occur outside the space, but within the material itself.

Between drinks and flirting hands, two silicone human figures collapse at night's end, their bodies seemingly fallen out of rhythm—one white and the other black; two poles holding a split in their very bodies, positive and negative. The visible body and the body that disappears into the darkness; the body that continues to dance and the body that has already lost the beat. Another realistic sculpture depicts the head of artist and musician Ohad Fishof, like a sound severed from time—a last echo of night, remaining in the air even after the body is gone.

The fragility of life and the passage of time, represented in classic *vanitas* paintings by a skull or a fading candle, take on a nocturnal, glamorous form in Fruheling's work. The still life in the exhibition—a guitar, a skull, an ashtray, and books—is entirely covered in tiny disco-ball mirrors, which attest above all to the brittleness of the moment. Each flash of light reflected from them is like a brief spark of memory: slightly sweet, slightly painful, and only as deceptive as necessary. That memory, the attempt to hold on to it, the desire to create it, accompanies the experience of the night as well as the exhibition. If we look closely, perhaps as the night wanes we will be able to glimpse the next party.

"00:00" opens on December 31, 2025, the night when one year ends and the next begins, a moment when fatigue and anticipation coexist, as in a turbulent night. Between these times, between who we were at the beginning of the evening and who we are at the end of the year, we can only hope that, in those last instants before the sun rises, something new will come into focus.

Consultation, guidance, and mentorship: Ido Gordon, Noam Ben Moshe, Chagi Mskiva

Special thanks: Vega, Nave, and Yoram Fruehling, Anat Lev-Ran, Eb, Lior, Berry and Gon Mor Fruehling, Danna Barak, Keren Bar oil, Ofir Babayoff, Tali Leibinger Aizen, Tal Broitman, Sharon Fadida, Meital Aviram, Ohad Fishof, Kedem Fruhling Horowitz Berger, Rachel Getz Salomon, Dana Kupraly Lernfeld, Daniel Liberman, Ayala Lily Landow, Adam Rabinowitz, Dalit Shacham, Amit Shamir, Zehava Shmueli, Sigal Malkin, Inbal Berger Meicher, Ze'ev Yanay, Ami Zuretz

Artport team
Director and chief curator Vardit Gross
Residency program manager Yael Moshe
Curator and producer Naama Haneman
Digital media manager and gallery assistant Nitzan Gaon
Maintenance Brent Cartner
Graphic design Studio Nomi Geiger with Efrat Shmueli and Saar Daube
PR Mira Ann Beinart PR, Ada Lachover
Editing & translation: Daria Kassovsky
Construction Sassi Mazor, Brent Cartner
Works
Assistants: Anna Reich, Rachel Levian, Dana Kupraly Lernfeld

האזינו לפודקאסט של ארטפורט
Listen to Artport's podcast

להלי פרוהלינג LALI FRUHELING

אוצרת ורדית גרוס
CURATOR VARDIT GROSS

ART
PORT

ארטפורט תל־אביב
8 Ha'Atlat St., Tel Aviv ת"א 6107101
www.artport.art